

Vězeňská služba České republiky
Generální ředitelství Praha

Soudní č. 1672/1a, pošt. příhrádka 3, 140 67 Praha 4, tel.: 244 024 111, fax: 244 024 809, ISDS: b86abcb

Č. j.: VS-100158-2/ČJ-2018-800040-INFZ

V Praze dne 15. října 2018

žadatel

Počet výtisků: 2
Výtisk č.:
Počet listů: 1 (oboustranně)
Přílohy: 2/6 stran

Doporučeně

ROZHODNUTÍ
ve věci žádosti o poskytnutí informace

Ředitel odboru správního Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky, správní orgán prvního stupně příslušný ve smyslu ustanovení § 4 zákona č. 555/1992 Sb. o Vězeňské službě a justiční strážci České republiky a podle organizačního předpisu k řízení a rozhodování ve věci žádostí doručených povinnému subjektu vymezenému v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („povinný subjekt“), za správní úřad Vězeňská služba České republiky (IČ 00212423), po skutkovém a právním posouzení žádosti o poskytnutí informace, jak ji podal [REDAKCE] nar. [REDAKCE], doručovací adresa Nám. Míru 55, 507 11 VALDICE („žadatel“) a obsahující požadavek na přímé poskytnutí informace ohledně údajů o „1. stavu vězňů osob polovině listopadu 2018 a ke dni vyřizování žádosti o poskytnutí informace“, a požadavek na zaslání „2. výtisku nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 30/2014 o stravování“, rozhodl o vedení dvou samostatných řízení (výsledky řízení viz čj. VS-100175-2/ČJ-2018-800040-INFZ a čj. VS-100175-3/ČJ-2018-800040-INFZ). K bodu 2. žádosti o poskytnutí informace věcně příslušný orgán správního úřadu Vězeňská služba České republiky, poté rozhodl takto:

Žádost o poskytnutí informace se zčásti odmítá

podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a za podmínek omezení stanovených v ustanovení § 12 tohoto zákona, a ve spojení s právní úpravou v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, podle které je povinný subjekt oprávněn omezit poskytnutí informace, vztahuje-li se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu; je tedy na jeho posouzení, jestli požadované informace poskytne a kdy rozhodne o odmítnutí poskytnutí informací.

Odůvodnění

Důvodem částečného odmítnutí žádosti podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a za použití ustanovení

§ 11 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, je podle přesvědčení povinného subjektu skutečnost, že nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 30/2014 o stravování neobsahuje v plném rozsahu informace, týkající se výkonu veřejné správy bezpečnostním sborem a správním úřadem Vězeňská služba České republiky navenek (t. j. mimo vězeňská zařízení), ale jedná se v řadě ustanovení o akt výlučně organizační, metodický a řídicí, který „zásadně nemůže ovlivnit subjekty jiné než ty, které mu z hlediska služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají“.

I.

K tomu Vězeňská služba České republiky uvádí, že právo na informace patří podle Listiny základních práv a svobod („Listina“), která je součástí ústavního pořádku České republiky, mezi základní politická práva. Podle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny, svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, nezbytná pro bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Dále platí, že státní orgány jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.

Rovněž Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve svém čl. 10 stanoví, že každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace či myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, nicméně může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací či zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Povinnost poskytovat informace vychází z dikce ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž se stanoví, že vyjmenované povinné subjekty mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Povinné subjekty tedy poskytují informace, které mají reálně k dispozici, respektive, rovněž informace, které sice nemají, ale na základě povinnosti stanovené právním předpisem mít mají. Na vytváření nových informací se povinnost poskytovat informace v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 zákon o svobodném přístupu k informacím již nevztahuje.

Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je pak upraven v ustanovení § 14 a § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím.

K odmítnutí žádosti se přistoupí tehdy, jestliže úspěšnému naplnění povinnosti poskytovat informace povinnému subjektu brání některé z omezení práva na informace, jež jsou přesně vymezena v § 7 až § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud povinný subjekt, byť i jen zčásti, žádosti nevyhoví, ve lhůtě pro vyřízení žádosti vydává rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popř. o odmítnutí části žádosti. Odmítnout žádost lze i v případě, vyzval-li povinný subjekt žadatele k upřesnění žádosti ve smyslu § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím a žadatel tak v zákonné lhůtě neučinil.

II.

V souvislosti s řízením o žádosti bod 2. ve znění požadavku na zaslání „nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 30/2014 o stravování“, Vězeňská služba České republiky akcentuje, že výtah z právní úpravy - shodně jak činí podrobněji kupř. komentář Wolters Kluwer k ustanovení § 16 zákona o výkonu trestu odnětí svobody - podle jeho názoru nezakládá žádnou pochybnost o tom, že stravování vězněných osob („stravování ve vězeňské službě“) je procesem, jenž jako realizaci práva odsouzených musí zabezpečit Vězeňská služba České republiky vlastními zaměstnanci. K tomu je úkoluje, stanoví pokyny a dává příkazy; druhou stranou dotčenou vnitřním pokynem ve věci stravování jsou osoby ve výkonu vazby nebo ve výkonu trestu odnětí svobody.

To znamená, že vymáhaný vnitřní předpis (nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 30/2014) se svým definovaným předmětem úpravy a obsahem v plném rozsahu jednak týká výhradně osob zaměstnávaných Vězeňskou službou a souběžně se dotýká osob omezených na svobodě, přičemž tím nemá dopady na třetí osoby, které vazbu nebo trest odnětí svobody nenastoupily a nevykonávají.

Prvostupňový orgán při vyřizování požadavku užil principy minimalizace a selekce zakotvené v ustanovení § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím s poukazem, čímž potvrdil žadatelův nárok obdržet vymáhané informace v souladu s právní úpravou ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, popřípadě jiného právního předpisu upravujícího přístup k chráněným informacím.

Jako kritérium, zásadní a rozhodné pro posouzení, které informace z nařízení o stravování ve Vězeňské službě České republiky č. 30/2014 povinný subjekt poskytne a o kterých rozhodne tak, že je žadateli odmítne poskytnout, bylo zvoleno kritérium, zda informace (obsah, záznam, nebo jeho část ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) obsahuje informace týkající se výkonu veřejné správy navenek, anebo se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům povinného subjektu a její obsah je tím výlučně organizační, metodický nebo řídicí a dopadá toliko na zaměstnance Vězeňské služby České republiky. Tudíž, nemůže ovlivnit subjekty jiné, než právě takové, jež mu (jako zaměstnavateli) z hlediska pracovněprávního vztahu či služební podřízenosti podléhají.

Tímto přístupem povinný subjekt respektoval judikaturu a stanoviska a komentáře, podle kterých právní úprava v zákoně o svobodném přístupu k informacím cílí k zajištění realizace práva veřejnosti na informace o činnosti orgánů veřejné moci (veřejného sektoru) a tomu korespondující povinnosti povinných subjektů poskytovat informace v rozsahu působnosti.

Právní úprava svobodného přístupu k informacím totiž vychází z významu, jaký má pro veřejnost přiměřená informovanost o veřejných záležitostech. Při tom „*přístup k informacím posiluje důvěru veřejnosti ve veřejnou správu jako celek. Poskytování informací a otevřenost veřejné správy jest jedním z principů dobré správy (cit. dle stanoviska Veřejného ochránce práv sp. zn.: 7246/2012/VOP/VBG ze dne 11. února 2013)*“.

Právo na informace současně není neomezené a absolutní, ale nutně naráží na určitá omezení a limity. Jak uvedl Ústavní soud (usnesení ze dne 18. prosince 2002, sp. zn.: III. ÚS 156/02): „*právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu...Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvidavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.*“ Obdobně lze citovat i z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne

25. června 2008, č. j.: 5 As 53/2007-85: "svoboda projevu, jakož i právo na informace, nejsou bezbřehé a jsou nutně omezeny chráněnými zájmy dle čl. 17 odst. 4 Listiny, ostatními ústavně zaručenými právy a svobodami (čl. 10 Listiny), jakož i dalšími pravidly pro možná omezení práva na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny".

Materiální stránku omezení práva na informace pak vyjádřil zákonodárce v ustanovení § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím, a to skrze zde stanovenou povinnost restriktivní interpretace a aplikace limitů omezení práva na informace. Z ustanovení plyne: „Všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon“.

Aplikací principu minimalizace a selekce byly z poskytnutí informace povinným subjektem vyloučeny takové informace, dotýkající se organizace, řízení a provozu stravování určené toliko pro zaměstnance a příslušníky Vězeňské služby České republiky. Oproti tomu, otázky obdobné povahy, avšak dopadající pouze na osoby umístěné ve výkonu vazby nebo osoby ve výkonu trestu odnětí svobody se poskytují.

Shodně se v Příloze č. 1 tohoto rozhodnutí poskytují informace, v nichž se úkoly a jejich dopady na zaměstnance a na osoby vězněné vzájemně prolínají nebo jsou v rovině souběžné.

III.

Povinný subjekt ohledně tohoto postupu pak ve výroku svého rozhodnutí výslovně poukazuje na použití ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle zmíněného ustanovení povinný subjekt může poskytnutí informace omezit, jestliže se tato vztahuje výlučně k vnitřním pokynům povinného subjektu. Předmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti - zpravidla se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, řád odměňování a systemizace, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu tzv. uvnitř správního úřadu. Není na druhou stranu vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny také pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu; mohou v nich být stanoveny též interní toky informací a instrukce. Vždy se ovšem jedná o takové akty, které se dotýkají pouze zaměstnanců, kteří jimi jsou vázáni (akty řízení).

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání. Odvolání se podává k nadřízenému správnímu orgánu, Ministerstvu spravedlnosti, prostřednictvím povinného subjektu Vězeňská služba České republiky do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí.

Jaroslav Bauer
z pov. ředitel odboru správního
Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky

Za správnost: JUDr. Miroslav Bělecký